

“L'11-S va ser un incident”

Arran dels atemptats de l'11 de setembre, Jean-Marie Le Pen, polític francès famós pels seus discursos racistes i ultrajacobins, torna a figurar en bones posicions en els sondeigs d'opinió. A hores d'ara és considerat “el tercer home” pel que fa a les eleccions presidencials de l'any que ve, darrere de Jacques Chirac i Lionel Jospin. Le Pen també defensa que a l'estat francès només pot ser obligatòria la llengua francesa.

Jean-Marie Le Pen torna a comptar a França. Un cop superada l'escissió (traïció, segons ell) que va protagonitzar el seu antic segon, Bruno Mégret, ara se'l cita a les enquestes com el “tercer home”, l'únic que podria distorsionar la segona volta de les presidencials que es disputaran, previsiblement, Jacques Chirac i Lionel Jospin la pròxima primavera. Le Pen diu que les actuals circumstàncies franceses i internacionals li donen la raó i barreja el discurs nacionalista-gaullista tradicional de la dreta francesa amb l'antiamericanisme que va patentar l'esquerra després de la Segona Guerra Mundial. Fa un mes, un partit amistós va enfrontar França i Algèria a l'Stade de France de París. El públic (algerians de primera i segona generació, fonamentalment, però també ciutadans francesos) va xiular “La Marsellesa” i va aplaudir l'himne algerià. El partit no es va poder acabar perquè el públic va envair el terreny de joc amb banderes algerianes. Tot un fracàs per a un partit que pretenia ser una cerimònia de reconciliació entre l'ex-metròpoli i l'antiga colònia que van protagonitzar una guerra llarga i —sobretot—bruta. Doble fracàs, perquè el partit va deixar molt tocada la imatge de la selecció francesa de futbol com a símbol de la integració dels immigrants a la república més nacional del món... Això en un context internacional, que ha convertit l'Islam més polític en l'enemic de la democràcia, la justícia i la civilització occidental. Tot plegat, ideal per al missatge del Front Nacional i una bona dosi de vitamines per a la candidatura de Le Pen. Ell ho sap i, naturalment, ho aprofita.

—Suposo que vostè sí que hi creu, en el famós xoc de civilitzacions...

—Penso que, al començament, aquest xoc és menys un xoc cultural o religiós que un xoc demogràfic. Em sembla que la dada fonamental és la diferència que s'ha anat creant en els darrers cinquanta anys entre l'enfonsament demogràfic del Nord, és a dir, d'Europa, de Nord-amèrica o de Rússia, i l'explosió demogràfica del Tercer Món. Mentre el món blanc, podríem anomenar-lo així, només representa menys de 1.000 milions d'habitants del total, el Sud són 5.000 milions que s'incrementaran, sens dubte, a 6.000 d'aquí a vint anys.

Crec que aquesta és la qüestió essencial, i la que pot transformar les civilitzacions ja que la diferència de densitat demogràfica i la diferència de nivells econòmics provoca torrents migratoris que els nostres països són incapaços de controlar. I això pot provocar fenòmens de subversió. És a dir, que països com els nostres, que envelleixen, corren el risc de ser submergits per poblacions que tenen unes altres civilitzacions.

—Així doncs, d'entrada, vostè nega la capacitat d'integració de les societats occidentals...

—En qualsevol cas hi haurà transformacions. Per exemple, quan els eslaus van envair temporalment Europa eren cristians i tenien la mateixa civilització, més o menys totes les característiques ètniques. Ara, a França, tendim cap a una immigració il·limitada que és planetària, en la qual domina l'arabomusulmana, però inclou també l'Àfrica negra i cada vegada més l'Àsia, és a dir, Turquia, el Pakistan, l'Índia i la Xina. I això és un fenomen revolucionari com mai ha conegut la història de la humanitat. Aquest esde-

“Els EUA no poden queixar-se de rebre cops en forma de venjança si fa coses com les que fa durant deu anys a l'Iraq”

veniment deixa Occident sense poder reaccionar, inhibit per la seva ideologia i incapaç de defensar-se contra aquest nou fenomen perquè la nostra cultura ens ha acostumat a defensar-nos d'invasions militars i això no és una invasió armada. És una invasió que no arriba amb els punys apretats, sinó amb la mà parada. I d'això no sabem defensar-nos.

—Defensar-nos, de què?

—Per exemple dels fenòmens religiosos radicals. Però no ens hem d'equivocar: no hi ha unitat islàmica, com tampoc hi ha hagut unitat cristiana. Europa era cristiana i això no li va impedir de lluitar durant 1.000 anys contra si mateixa. Però la combinació dels dos fenòmens, és a dir, del fenomen migratori i el fenomen religiós i cultural, en la mesura que una de les cultures dominants és la musulmana, és relativament incompatible, difícilment compatible o assimilable per la civilització occidental.

—És aquesta, al seu entendre, una de les raons de l'actual crisi internacional?

—Quina crisi? La crisi va néixer perquè un atemptat terrorista va afectar un país que mai havia estat tocat per la guerra. Malgrat les seves dimensions, enormes, va ser un incident, un gran incident que els americans van presentar com un gran atac, però que només representa un 20 o un 30% d'una nit de bombardeigs durant la Segona Guerra Mundial. És un incident relatiu pel que fa a la història de la humanitat i crec que va molt lligat amb la política bastant ambigua que els Estats Units assumeixen en el món i fins i tot pel que fa a l'Islam.

—I per què aquesta relativa paràlisi europea en un moment que, com a mínim els Estats Units, consideren decisiu?

—Europa considera que és un problema bàsicament americà. Per què caldria que Europa s'impliqués en tots els conflictes mundials? Jo, personalment, vaig ser un ferm adversari de la presència francesa en la coalició contra l'Iraq. També vaig oposar-me a la intervenció de França, al costat de l'OTAN, contra Iugoslàvia. No estic d'acord que ens impliquem en el conflicte de l'Afganistan. Si no som ca-

paços de dominar el terrorisme a Còrsega, no anirem a combatre'l a l'Afganistan. Una vegada més, em sembla que aquest és més aviat un tema lligat a la política americana que no pas a la pertinença d'Amèrica a la civilització occidental.

—En qualsevol cas, els Estats Units ho consideren la Guerra, amb majúscules, de la qual depèn la democràcia, la justícia, la civilització... I, forçosament, això ho converteix en un conflicte d'abast global.

—Quan algú ataca els Estats Units és una guerra contra la civilització. Quan ens ataquen a nosaltres, sempre és secundari. Crec que s'ha de lluitar contra el terrorisme, contra tots els terrorismes, inclosos els terrorismes d'estat com, per exemple, el que els Estats Units van practicar contra l'Iraq o el que des de fa deu anys ha matat un milió de nens pel bloqueig en aquell país. Quan fem coses com aquestes no ens podem queixar si rebem cops en forma de venjança. Per aconseguir la pau s'ha d'establir una relació de justícia i d'humanitat. Ja és prou difícil d'aquesta manera, imagina't quan prens posicions violentes i injustes.

—Vostè mateix ha citat l'exemple cors. Fa pocs dies el Senat francès ha rebaixat substancialment l'abast del bloc de mesures legals que podrien haver donat una autonomia política relativa a l'illa. Fins i tot es pot trencar la treva a Còrsega. Aquest diàleg internacional que reclama vostè és aplicable, també, fronteres endins?

—Crec que no s'ha de parlar amb els terroristes ja que en els països en democràcia els ciutadans tenen mitjans per manifestar la seva opinió a través del vot. Si no ho fan, si no hi ha majoria per canviar les coses, s'han de respectar les normes de la majoria. Perquè quan es dialoga amb els terroristes primer se'ls dona un dit, després la mà i, finalment, tot el braç. I el resultat és que s'accepta que minories violentes imposin la llei a la majoria a través de la força o de la por. Em sembla que això no és conforme a la llei ni a la moral democràtica.

—L'estat espanyol s'ha descentralitzat i no corre perill de desintegració.

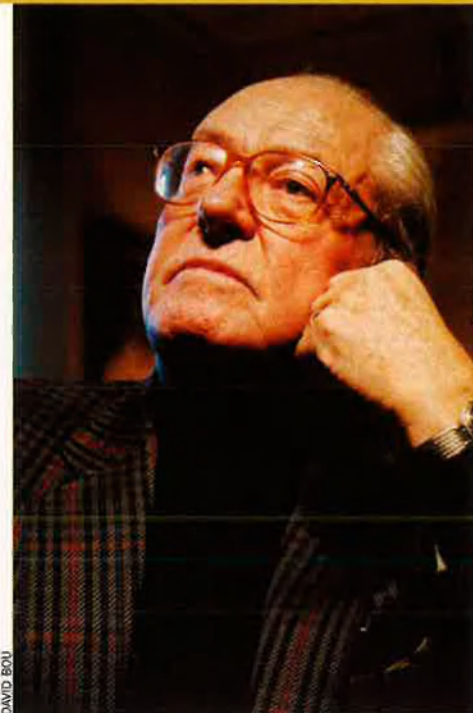
“Les idees que defenso s'han confirmat amb l'actual situació econòmica”

—Però França és un país unitari i Còrsega no pot dir que pateixi una injustícia especial en el si dels departaments francesos, sinó que té bastant sol, la mar és més calenta, els paisatges són més bonics, hi ha més jubilats i més assistents socials. A part d'això, els miners del nord es podrien queixar del fred, i els pagesos, de la pluja en els camps. És tot. No considero justificada la petició d'autonomia. En canvi, no trobo cap inconvenient que defensin les tradicions o la llengua, però sense imposar-la als altres. Penso que pot ser una opció de llibertat, una opció agradable. Jo sóc bretó i trobo bé que hi hagi gent que vulgui conservar la llengua bretona, però penso que al 2002, en un moment en què les llengües europees estan amenaçades per la llengua única, que és l'anglès, no podem permetre'ns el luxe de dispersar els nostres esforços col·lectius. Crec que s'ha de mantenir optatiu. Només hi ha d'haver una llengua que sigui estudiada obligatòriament a França, i és el francès. S'ha de deixar llibertat d'elecció per aprendre una altra llengua estrangera, com l'anglès, l'alemany o l'espanyol, grans llengües internacionals i, a títol optatiu, oferir la possibilitat d'estudiar una llengua provincial. Però no ens hem de fer il·lusions. La llengua provincial que aquí tindria un nombre més gran de seguidors, si adoptéssim una política d'aquest tipus, seria l'àrab. No seria ni el basc, ni el bretó, ni el cors.

—Ni el català...

—Ni el català. A més, al Rosselló, no n'hi ha gaire, de llengua catalana. A Perpinyà, potser una mica... [Riu.]

—Aquesta idea de patriotisme republicà és molt semblant a la que està ve-

nent, des de l'esquerra, Jean-Pierre Chevènement. Creu que s'incrementa la demanda electoral d'aquest sobiranisme francès?

—Segons 24 enquestes en els darrers sis mesos, estic en tercer lloc. La irrupció del senyor Chevènement és molt recent. Disposa d'una excel·lent campanya de premsa, de televisió i de ràdio, una promoció publicitària, d'alguna manera. Però jo sempre he lluitat contra la idea que només hi ha dos candidats. Res no demostra que el dos candidats [Jacques Chirac i Lionel Jospin] estaran a la segona volta de les eleccions presidencials. Si s'analitza la distribució dels vots, t'adones que, per exemple, a les darreres eleccions, l'esquerra va aconseguir un 40% a la primera volta. Però si d'aquest 40% treiem el senyor Hue (PCF), la senyora Laguiller (esquerra trotskista), el senyor Chevènement (Moviment dels ciutadans, independent d'esquerra) i altres, el senyor Jospin es queda amb un 16%. I amb un 16%, puc estar davant seu, ja que vaig aconseguir dues vegades un 15% en eleccions anteriors. Puc obtenir un 17%, un 18% o un 19%. Ho puc esperar perquè les idees que defenso des de fa anys, els temors que manifesto, s'han confirmat amb l'actual situació econòmica, que tendeix cap a la recessió i l'atur, per la situació política i per la immigració i la inseguretat. En aquestes

“França no pot permetre’s el luxe de subvencionar llengües com el català.”

teix dret d’expressar-me que els altres. El CSA, l’òrgan de control dels mitjans de comunicació, ha reconegut que en els darrers divuit mesos, el Front Nacional —que jo presideixo— i jo mateix hem tingut un 0,2% de temps en antena, tot i que representem un 15% dels electors, segons les darreres eleccions nacionals, regionals, presidencials i legislatives. Hi ha una clara injustícia, una pressió que s’exerceix des del govern plutocràtic, de gent al poder que intenta impedir que es desenvolupi lliurement i democràticament aquest debat nacional, que és les eleccions presidencials.

—I, tot i així, es veu com a tercer home? Fins i tot si Chevènement se li apropia del missatge francès-francès?

—Potser el senyor Chevènement guanya Lionel Jospin. No ho sé, però, potser el senyor Chevènement i jo competirem per la segona plaça, o potser també Jacques Chirac. No es pot jurar res. Quan vaig ser elegit diputat l’any 1956, el general De Gaulle tenia el 3% de vots. Dos anys després, ell estava al poder per a un

període de trenta anys. Aleshores?

—Les circumstàncies li semblen equivalents?

—Penso que, tenint en compte el nombre de vots que el senyor Chevènement pugui prendre al senyor Jospin, és possible que aquest estigui darrere meu i que jo sigui el segon candidat, ja que Chevènement pren vots, sobretot, a Jospin. Ha estat deu anys ministre en quatre grans ministeris diferents. No és un desconegut. És un home d’esquerres, que ve de l’extrema esquerra. No hem d’oblidar que va ser el creador del programa comú amb els comunistes i que Chevènement mai ha atacat els comunistes ni la seva presència en el govern. Jospin competirà amb ell i es repartiran els vots del Partit Socialista. Això és extremadament perillós per al senyor Jospin, que, en aquestes condicions, es pot trobar darrere meu, sobretot si la meua candidatura es veu reforçada pels mateixos esdeveniments. És a dir, per l’agreujament de la situació fiscal, econòmica i social i pels problemes de manteniment de l’ordre públic, tenint en compte l’increment de la criminalitat, de la delinqüència i de la inseguretat en general.

—Són aquests els esdeveniments que, al seu parer, li donen la raó?

—Sóc l’home que des de fa molt de temps adverteix sobre la decadència permanent de l’estat davant les seves responsabilitats, és a dir, policia, justícia, defensa i educació.

Salvador Cot

condicions, puc preveure una segona volta entre el senyor Chirac i jo, per exemple. I el senyor Chirac també pot perdre vots en favor d’altres candidats de dreta. Cal recordar que, a les darreres eleccions presidencials, el senyor Chirac va obtenir només 4 punts més que jo a la primera volta. Ell va treure un 19, i jo, un 15. Per tant, no acceptar que això pugui canviar vol dir que d’alguna manera hi ha una espècie d’herència que juga en favor de la gent al poder. I no, alguna vegada, fins i tot en democràcia, pot aparèixer un element pertorbador.

—Se segueix considerant víctima d’una persecució política del sistema establert?

—Jo no tinc equitat en l’accés als mitjans de comunicació. No tinc el ma-

Premis de Civisme
Convocatòria 2001

Generalitat de Catalunya

XX PREMI SERRA I MORET
per a obres i treballs sobre civisme
assaig / treball pedagògic / còmic / guió de curtmetratge

VII PREMI Civisme als mitjans de comunicació
ràdio / televisió / premsa / pàgines web

2001 PREMI Jaume Cieurana
a l’actuació cívica juvenil
en favor de les persones / en la millora de l’entorn natural

Per a més informació dirigiu-vos a la Direcció General d’Acció Cívica del Departament de Benestar Social o a l’oficina de Benestar social més propera o truqueu al 900 300 500 o bé per internet a: www.gencat.es/benestar - Termina de presentacions fins al 31 de gener de 2002